

Мене нема!..

Степан Олійник

На дверях вивіска-табличка:
"Хома Фотійович Гарбуз".
— Вам що? — питає молодичка,
І я знімаю свій картуз.

Кажу, що йду, мовляв, до нього
І сподіваюсь — не дарма...
А секретарка мовить строго:
— Вони і єсть, але й нема!..

— Посада ж "їхня" не в секреті! —
Хилю розмову на своє.
— Якщо він є у кабінеті,
То, безумовно, значить є!

У двері глянув — є! На місці!
— Дозвольте! — мовлю, а Хома —
Проміряв поглядом вогнистим
І пробасив: — Мене нема!..

— Чого ж нема! Та що це з вами?
А за столом хіба ж не ви?.. —
Він мовчки плямкає губами
І не підводить голови.

Хоч би спитав, чого й за чим я,
Чи пояснив, коли прийма!
Крутнувся і втупився очима:
— Я вам сказав — мене нема!

Позадкував я з кабінету,
Що в нім красиве й модне все.
Аж бачу — дівчина з буфету —
"Перекусить" йому несе:

Масивні двері в дерматині
Штовха вже ніжкою сама,

Та з-за дверей о тій хвилині:
— Мене нема! — гукнув Хома.

Спинилась дівчина й міркує
(Не зна, що лає він мене!..),
А на підносі чай парує,
І ніжно пахне щось смачне!

Зачувши нюхом ту принаду
(Сальця і смажених яєць!),
Хома Гарбуз озвався радо:
— Я єсть, Мариночко! Я єсть!

Відкривши двері власноручно,
Він щось ласкаве гомонів...
І стало так мені незручно,
Що аж чомусь почервонів.

...Дві різні пози, дві картини!
І я подумав зокрема:
У кабінеті як людини —
Його, мабуть, таки нема!